

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-5699/2025-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Sanji Vodopija kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Romana Štefanića iz Samobora, Tina Ujevića 38, OIB: 79192635731, zastupanog po punomoćniku Borisu Jugu, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika OTP banka d.d. iz Splita, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, zastupanog po punomoćnici Sanji Vukina, odvjetnici iz Odvjetničkog društva Vukina & Partneri d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 2. srpnja 2026. godine u nazočnosti tužitelja, zamjenika punomoćnika tužitelja Ivona Sumića, odvjetničkog vježbenika i zamjenika punomoćnika tuženika Krešimira Slunjskog, odvjetnika, dana 29. srpnja 2026. godine,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 5. Ugovora o kreditu broj: 18151/06 zaključenog između tužitelja i tuženika dana 28.03.2006.g., u dijelu kojim je ugovorena za tužitelja obveza plaćanja jednokratne naknade za obradu kreditnog zahtjeva u visini 3,00% od iznosa odobrenog kredita koja se plaća jednokratno odmah po potpisu ugovora.

II. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d. iz Splita, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, da tužitelju Romanu Štefaniću iz Samobora, Tina Ujevića 38, OIB: 79192635731 isplati iznos od 445,27 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 01.07.2025. do isplate, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d. iz Splita, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, da tužitelju Romanu Štefaniću iz Samobora, Ulica Tina Ujevića 38, OIB: 79192635731 na ime uglavničenih zakonskih zateznih kamata isplati iznos od 847,71 EUR, u roku od 15 dana.

IV. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 705,68 EUR sa zakonskim zateznim kamata tekućim od 29. srpnja 2026. godine pa do isplate, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna

stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi i tijekom postupka navodi da je dana 28.03.2006.g. sklopio sa tuženikom Ugovor o kreditu broj: 18151/06, kojim je tuženik tužitelju odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 24.500,00 CHF obračunatom prema kupovnom tečaju tuženika na dan korištenja kredita (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu). U članku 5. predmetnog Ugovora o kreditu ugovorena je za tužitelja obveza plaćanja jednokratne naknade za obradu kreditnog zahtjeva u visini 3,00% od iznosa odobrenog kredita, a koja se plaća jednokratno odmah po potpisu ugovora (tzv. ulazna naknada), te mu je tuženik temeljem ove ugovorne odredbe dana 30.03.2006. prilikom isplate ugovorenog iznosa kredita obračunao i naplatio naknadu u visini od 3,00% od iznosa kredita odnosno u iznosu od 445,27 EUR. Tužitelj smatra ovakvu ugovornu odredbu ništetnom jer je ista nepoštena s obzirom na to da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo, već mu je tuženik prilikom sklapanja ugovora ponudio tipski, unaprijed formulirani obrazac ugovora o kreditu, te ova odredba protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na njegovu štetu, kao potrošača, jer je ugovorena bez ikakvog pokrića u stvarnim izdacima i troškovima koje je tuženik navodno imao pri isplati kredita. Naime, tuženik mu prilikom sklapanja ovoga ugovora kao niti naknadno tijekom otplate kredita uopće nije jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navodnih troškova po pojedinim stavkama kao niti visinu tih troškova pa on nije imao mogućnost da na temelju određenih parametara i konkretnih podataka predoči otegotnost i opravdanost obveze koju mu je tuženik nametnuo. Osim toga, tužitelj smatra da je ova ugovorna odredba nepoštena i s aspekta čl. 270. Zakona o obveznim odnosima jer je takva obveza bila potpuno neodređena i neodrediva. Slijedom navedenog, tužitelj konačno postavljenim tužbenim zahtjevom na zapisniku od 2. srpnja 2026. godine predlaže utvrditi ništetnom odredbu čl. 5. predmetnog ugovora o kreditu u dijelu kojim je ugovorena za tužitelja obveza plaćanja jednokratne naknade za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 3,00% od iznosa odobrenog kredita koja se plaća jednokratno odmah po potpisu ugovora, te potražuje povrat isplaćenog iznosa od 445,27 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 01.07.2025. pa do isplate, s time da s osnova uglavničenih zakonskih zateznih kamata obračunatih za razdoblje od 30.03.2006. do 30.06.2025. na ovaj iznos potražuje iznos od 847,71 EUR, uz naknadu troškova postupka sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja pa do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu i tijekom postupka prigovara naznačenoj vrijednosti predmeta spora u iznosu od 1.814,25 EUR jer tužitelj tužbenim zahtjevom potražuje isplatu iznosa od 1.292,98 EUR zbog čega bi toliko trebala biti i naznačena vrijednost predmeta spora. Oспорava osnov i visinu tužbenog zahtjeva. Ističe prigovor zastare. Oспорava tužitelju status potrošača. Tuženik ne oспорava činjeničnu osnovu tužbenog zahtjeva u dijelu kojim tužitelj tvrdi kako je ništetna odredba čl. 5. Ugovora o kreditu, ali ne priznaje osnovanost tužbenih zahtjeva. U daljnjem tijeku postupka na ročištu održanom dana 2. srpnja 2026. tuženik čini nespornim da je tužitelju naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 445,27 EUR dana 30.03.2006., kao i da zakonske zatezne kamate obračunate na iznos od 445,27 EUR za razdoblje od 30.03.2006. do 30.06.2025. iznose 847,71 EUR. Predlaže tužbeni zahtjev tužitelja odbiti u cijelosti uz naknadu parničnog troška.

3. Tijekom dokaznog postupka sud je proveo dokaze uvidom u Ugovor o kreditu broj 18151/06 od 28.03.2006.g., obračun zakonskih zateznih kamata, dopis tuženika od 03.12.2024.g., kao i cjelokupnu spisu priležuću dokumentaciju, te saslušao tužitelja kao stranku.

4. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a cijeneći dokaze svaki za sebe i u njihovoj ukupnosti, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23 - dalje ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje nišetnom odredbe čl. 5. Ugovora o kreditu sklopljenog između stranaka dana 28.03.2006. godine, te isplata iznosa od 1.292,98 EUR.

6. U odnosu na prigovor tuženika da je vrijednost predmeta spora suviše visoko naznačena, sud je raspravnim rješenjem od 2. srpnja 2026. godine odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.292,98 eura. Naime, u konkretnom slučaju tužitelj je istaknuo deklaratorni zahtjev za utvrđenje nišetnosti i kondemnatorni zahtjev za isplatu iznosa od 445,27 eura sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 01.07.2025. pa do isplate, kao i na ime uglavničenih zakonskih zateznih kamata iznos od 847,71 eura, a prihvaćanje deklaratornog zahtjeva predstavlja prethodno pitanje za prihvaćanje kondemnatornog tužbenog zahtjeva. U slučaju kada je u tužbi istaknut deklaratorni zahtjev kojem je svrha rješavanje prethodnog pitanja vezanog uz zahtjev za činidbu istaknut u istoj tužbi, pri određivanju vrijednosti predmeta spora uzima se u obzir samo vrijednost zahtjeva za činidbu, a ne i zahtjeva za utvrđenje (pravni stav zauzet u odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-688/00, Revr-475/08 i Revr-31/02).

7. Među strankama nije sporno da je tužitelj s tuženikom dana 28.03.2006. godine sklopio Ugovor o kreditu broj 18151/06 i to na iznos od 24.500,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema kupovnom tečaju tuženika na dan korištenja kredita, kao i da je u čl. 5. predmetnog ugovora o kreditu ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 3,00% od iznosa odobrenog kredita, a naplaćuje se jednokratno odmah po potpisu ugovora. Nije sporno niti to da je tužitelju naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 445,27 EUR dana 30.03.2006., kao i da zakonske zatezne kamate obračunate na iznos od 445,27 EUR za razdoblje od 30.03.2006. do 30.06.2025. iznose 847,71 EUR. Sporno je da li se radi o nišetnoj odredbi, pa posljedično tome i da li je osnovan zahtjev za povrat plaćene naknade.

8. Tužitelj saslušan kao stranka u svom iskazu navodi da je dana 28.03.2006. sklopio s prednikom tuženika predmetni ugovor o kreditu na iznos kunske protuvrijednosti od 24.500,00 CHF. Kredit je bio namijenjen za uređenje krova na obiteljskoj kući u Ulici Tina Ujevića 38 u Samoboru u kojoj živi sa svojom obitelji, a od preostalog dijela kredita kupio je motorno vozilo marke Peugeot 406 koji je koristio isključivo za svoje osobne potrebe. U vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu bio je zaposlen u ZET-u. Nikada nije bio vlasnik niti trgovačkog društva niti obrta. Prije sklapanja predmetnog ugovora o kreditu se kod tuženika raspitivao o mogućnosti realizacije kredita te mu je u banci ponuđen kredit uz valutnu klauzulu u CHF kao najpovoljniji tako da je isti i prihvatio. Ugovor o kreditu je bio unaprijed sastavljen od strane banke i bio mu je prezentiran na potpis kao uzmi ili ostavi, tako da uopće nije imao mogućnost pregovaranja o pojedinim odredbama ugovora. Ugovor je prije potpisa pročitao i bilo mu je poznato da je u članku 5. ugovorena naknada za obradu

kreditnog zahtjeva u visini od 3,00% od iznosa odobrenog kredita, a koja se naplaćuje jednokratno odmah po potpisu ugovora, s time da mu nitko nije pojasnio koji se točno troškovi podmiruju tom naknadom i zašto je naknada ugovorena baš u visini od 3,00% od iznosa odobrenog kredita. Kredit je u cijelosti otplaćen. Sve rate kredita osobno je uplatio.

9. Cijeneći iskaz tužitelja, koji je ovaj sud u cijelosti prihvatio jer je iskazivao logično i životno uvjerljivo, a na njegov iskaz niti tuženik nije imao primjedbi, sud smatra utvrđenim da se o spornoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo jer je ista sastavni dio predmetnog tipskog ugovora, te je bila uvjet sklapanja istog, s time da tužitelju nije pojašnjeno na što se ista zapravo odnosi, koji se točno troškovi podmiruju tom naknadom i zašto je naknada ugovorena baš u visini od 3,00% od iznosa odobrenog kredita. Nadalje, uvidom u predmetni Ugovor o kreditu (list 9-10 spisa) također je utvrđeno da niti u istom nije navedeno od čega se sastoji naknada za obradu kreditnog zahtjeva i zašto je određena upravo u visini od 3,00% od iznosa kredita.

10. Odredbom čl. 59. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03 - dalje: ZZP) propisano je da ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Nadalje, čl. 81. ZZP-a propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

11. Dakle, obzirom na citirani sadržaj odredbe čl. 81. ZZP-a na tuženiku je teret dokaza da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva i visini te naknade. Međutim, tuženik tijekom postupka nije dokazao da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva i visini te naknade, već iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu kojom je ugovorena za tužitelja obveza plaćanja jednokratne naknade za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 3,00% od iznosa odobrenog kredita koja se naplaćuje jednokratno odmah po potpisu ugovora, pa kako ugovor ne sadrži jasne informacije o načinu određivanja te naknade, sud je zaključio da je takvom ugovornom odredbom tuženik proizvoljno odredio visinu same naknade, a o čemu se nije pojedinačno pregovaralo. Osim toga, tuženik tijekom postupka nije priložio niti jedan dokaz na okolnost da je zaista imao troškove zbog rješavanja zahtjeva tužitelja za naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, pa u tom smislu tuženik nije dokazao ni visinu troškova koje je eventualno imao.

12. Prema odredbi čl. 295. st. 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18 - dalje: ZOO) opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom)

ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva. Opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

13. Slijedom navedenog, ovaj sud zaključuje da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja koji su sadržani u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati, a što znači da se nije moglo niti pojedinačno pregovarati o spornoj odredbi Ugovora.

14. Budući da iz predmetnog Ugovora proizlazi da ga je prethodno pripremio tuženik, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, to je očito da se o odredbama tog ugovora nije pojedinačno pregovaralo, a niti je tužitelj mogao pojedinačno pregovarati. S obzirom da je tužitelj na temelju članka 5. Ugovora o kreditu platio tuženiku naknadu u utuženom iznosu, to je očito da je sporna odredba čl. 5. Ugovora prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača - tužitelja, a što znači da je ta odredba nepoštena u smislu čl. 81. st. 1. ZZP/03, te ništetna u smislu odredbe čl. 87. st. 1. istog Zakona.

15. Slijedom navedenog sud je prihvatio zahtjev tužitelja i utvrdio da je odredba sadržana u čl. 5. Ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 3,00% od iznosa odobrenog kredita ništetna i stoga odlučio kao u točki I. izreke ove presude.

16. Ovdje valja napomenuti da u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade, već je stupanjem na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju (NN 1201/17) od 12. listopada 2017. godine propisana zabrana naplate naknade za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, koja zabrana se ne odnosi na ugovore o stambenim kreditima sklopljenim prije stupanja na snagu tog Zakona, dok su Pravilnikom o naknadama za potrošačke kredite (NN 15/14) kojim je izrijekom dopuštena naknada za obradu kredita, preciznije definirane te naknade. Međutim tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o troškovima obrade, naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost u postotku od odobrenog iznosa kredita ugovorene visine naknade, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja potrošača. Pri tome sama činjenica da je administrativna naknada odnosno naknada za obradu kreditnog zahtjeva, određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, znači da korisnicima kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, a što govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu kredita nisu "pokriveni" stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanju kredita.

17. Kako je odredba čl. 5. Ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva ništetna, to se ta odredba među strankama ne može primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takve ugovorne odredbe. Stoga je tuženik temeljem odredbe čl. 323. ZOO-a dužan vratiti tužitelju ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom, dakle ovdje utuženi iznos koji je naplatio na ime naknade za obradu kreditnog zahtjeva, pri čemu je između stranaka nesporno da je tužitelju naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 445,27 EUR dana 30.03.2006. Slijedom navedenog, točkom II. izreke presude naloženo je tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 445,27 EUR, koliko mu je naplaćeno temeljem navedene ugovorne odredbe, tj. da mu vrati ono što je od njega primio na temelju takve ništetne ugovorne odredbe u smislu odredbe

čl. 323. st. 1. ZOO-a na koji iznos tužitelju pripada pravo na zatezne kamate od dana kada ga je tuženik stekao pa mu je stoga priznato pravo na zatezne kamate od 30.03.2006. do 30.06.2025., tj. za razdoblje za koje je tužitelj obračunao ove zatezne kamate i to u zatraženom iznosu od 847,71 EUR temeljem odredbe čl. 1115. ZOO-a kojom je propisano da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva, imajući pri tome u vidu da je tuženik u konkretnom slučaju bio nepošten stjecatelj. Stoga je odlučeno kao pod točkom III. izreke ove presude.

18. Naime, tuženik je na ročištu održanom dana 02.07.2026. učinio nespornim da je tužitelju naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 445,27 EUR dana 30.03.2006., kao i da zakonske zatezne kamate obračunate na iznos od 445,27 EUR za razdoblje od 30.03.2006. do 30.06.2025. iznose 847,71 EUR, pri čemu se napominje da tužitelj ima pravo tražiti zatezne kamate u apsolutnom iznosu uz glavni dug od 445,27 EUR neovisno o tome što isti nije plaćen jer se u smislu odredbe čl. 31. st. 1. ZOO-a jedino ne mogu zahtijevati procesne kamate na dospjele zatezne kamate sve dok ne prestane glavno novčano potraživanje iz kojeg proizlaze zatezne kamate, dakle i onda kada su zatezne kamate obračunate i utužene uz glavni dug, iz razloga što zatezne kamate i dalje teku na iznos glavnog potraživanja, kako to tužitelj i traži.

19. Po stavu ovog suda neosnovan je prigovor zastare. Naime, odredbom čl. 328. ZOO-a propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa posljedično tome ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti čl. 2. Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu, te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. godine zauzeto pravno shvaćanje broj Su-IV-47/2020 prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove sudske odluke.

20. Isto tako, nije prihvaćen niti navod tuženika da bi tužitelj trebao posebno dokazivati svojstvo potrošača. Naime, tužitelj u svom iskazu navodi da je kredit bio namijenjen za uređenje krova na obiteljskoj kući u Ulici Tina Ujevića 38 u Samoboru u kojoj živi sa svojom obitelji, a od preostalog dijela kredita kupio je motorno vozilo marke Peugeot 406 koji je koristio isključivo za svoje osobne potrebe, te da nikada nije bio vlasnik niti trgovačkog društva niti obrta, dok iz predmetnog Ugovora o kreditu jasno proizlazi da ga je on u svojstvu korisnika kredita sklopio kao fizička osoba pa iz navedenoga nikako ne proizlazi da bi tužitelj ovaj odobreni kredit koristio za neke druge tj. nepotrošačke svrhe, a ako tuženik ima saznanja da tužitelj isti nije koristio isključivo za potrošačke svrhe, tada je teret dokaza na njemu, a ne na tužitelju jer isti ne može dokazivati negativne činjenice.

21. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi čl.154. st.1. i čl.155. ZPP-a.

22. Tužitelju je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku, u skladu sa zatraženim troškovnikom, uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora, te važeće Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i to za sastav tužbe 75 bodova (Tbr. 7/1), za sastav podneska od 18.12.2025.g. 75 bodova (Tbr. 8/1) i za zastupanje na ročištu 02.07.2026. 75 bodova (Tbr. 9/1), dakle ukupno 225 bodova, što pomnoženo s vrijednošću

jednog boda od 2,00 eura sukladno spomenutoj Tarifi, te uvećano za 25% na ime PDV-a iznosi 562,50 eura. Nadalje, tužitelju je priznat trošak sudske pristojbe na tužbu od 33,18 eura i sudske pristojbe na presudu od 110,00 eura, tako da je tužitelju sveukupno dosuđen parnični trošak u iznosu od 705,68 eura. Na tako utvrđeni iznos troška tužitelju su dosuđene zatezne kamate tekuće od presuđenja pa do isplate, po kamatnoj stopi propisanoj čl. 29. st. 2. ZOO-a, a temeljem odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a.

23. Slijedom navedenog, valjalo je odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, dana 29. srpnja 2026. godine

Sutkinja:
Sanja Vodopija

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

Žalba se podnosi pisano, u četiri istovjetna primjerka, putem ovog suda Županijskom sudu.

DNA:

1. pun. tužitelja uz rješenje o sudskoj pristojbi na presudu od 110,00 eura
2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088b-5cd93**

Kontrolni broj: **057e0-af017-f4322**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.